

KERK & leven

FEDERATIE FRANDO

WWW.KERKENLEVEN.BE

P900720 | AFGIFTEKANTOOR: 2099 ANTWERPEN X | AFZENDER: HALEWIJNLAAN 92 - 2050 ANTWERPEN

33

2020

WEEKKRANT

12 AUGUSTUS

JAARGANG 81

EDITIE 4330

SINT-FRANCISCUS

SINT-ANTONIUS

DON BOSCO

KLOKKEN ZIJN GEMAAKT OM TE KLINKEN

Over de magie van luidklokken

De jongste weken maakten de inwoners in vele steden en gemeenten kennis met een ongehoord fenomeen: gelijktijdig klokge-lui uit alle torens, avond na avond, een eer die in vroegere eeuwen enkel was wegge-legd voor overleden monarchen voor wier zielenheil diende gebeden te worden. In 2020 luiden de klokken als dank voor de helden van de zorg. Ook in Neder-land klonken tijdens de coronacrisis zo-genaamde 'klokken van troost', weliswaar iets spaarzamer, met een frequentie van eenmaal per week.

Tijdscapsule

Het is verrassend dat het klokgelui dat zo onomkooptbaar bezit nam van de publieke ruimte, algemeen positief onthaald werd. Er versche- nen geen tweets of opiniestukken over een katholieke kerk die de corona-ellende recupereert om de klok- ken nog eens driftig te laten luiden... Integendeel, de emoties van vele omwonenden resoneerden met de klank van de klokken.

Ik mocht de klokken van Leuven enkele keren beluisteren vanop een Leuvense beiaardtoren en voelde me als het ware in een tijdscapsule naar de middeleeuwen. In het ongeordende, maar nooit chaotische samenklanken van grote en kleine klokken vanuit alle richtingen kwam de stad tot leven en sprak ze

tot zichzelf. Een soortgelijke ervaring moet Victor Hugo gehad hebben toen hij op bloemrijke wijze het luiden van de klokken van Parijs beschreef: 'Het is nog slechts een massa klankrijke trillingen, die zweeft, golft, steigert, wervelt over de stad en tot ver voorbij de horizon de verdovende kring van zijn schommelingen uitstrekt. (...)

Zeg of gij ter wereld iets kent, dat rijker is, vrolijker, goudener, verrukkelijker dan dit tumult van klokken en carillons; dan deze smeltkroes van muziek; dan deze tienduizend stemmen, die tegelijkertijd zingen uit stenen fluiten van honderd meter hoogte; dan deze stad, die nog slechts een orkest is; dan deze symfonie, die de geluidskracht heeft van een orkaan.' (uit *Notre Dame de Paris*).

Pestem expello

Het is opvallend dat er spontaan naar het luidtouw – vandaag de luidknop – wordt gegrepen bij gebeurtenissen die een gemeenschap raken. Het gebeurde in ons land na het busongeval in Sierre, in Nederland na de aanslag op vlucht MH17 en in vele landen ter herdenking van 9-11. De klank van de luidklok zit blijkbaar stevig verankerd in ons collectieve geheugen. Het gebruik van klokken om onheil af te weren is oeroud. In de oudheid werden klokjes als amuletten aan de nek van kuddedieren gehangen om ze te beschermen tegen boze geesten. In de christelijke traditie werden luidklokken gewijd om ze te bestemmen voor de liturgie en ze bijzondere krachten te geven. In hun opschriften verwijzen klokken vaak naar hun kwaad-afwerende kracht: fulgura frango, pestem expello, fugo cacodaemones (ik breek de bliksem, ik verdrijf ziekten, ik verjaag demonen). In het brons van pestklokken werden salieblaadjes gegoten omwille van de zuiverende werking van het kruid. Eeuwenlang werden klokken geluid tijdens onweer, soms tegen de wil van de kerkelijke overheid, die wees op de risico's die klokluiders in torens liepen tijdens onweders.

Bescherming

Men moet niet geloven in de magische krachten van torenklokken om de beschermende werking van hun klank te ervaren. Klokken wekken collectieve luisterervaringen op en bieden een gevoel van veiligheid en geborgenheid. Dat deze stemmen in het bijzonder werden gewaardeerd tijdens het noodgedwongen isolement van de coronaperiode, is dan ook niet verwonderlijk. De warme deken van de klokkenklank laat de mens voelen dat hij niet alleen is en dat hij deel uitmaakt van een lokale gemeenschap. In een periode waarin steeds meer kerkgebouwen worden onttrokken aan de eredienst hebben torenklokken op hun beurt nood aan bescherming. Dat kan gebeuren door hen te documenteren. De jongste jaren hebben een aantal vrijwilligers onder leiding van Jef Teugels, bestuurslid van de Leuvense klokken- en beiaardvereniging Campanae Lovanienses, talrijke klokken-torens in Oost-Brabant bezocht om er klokken te inventariseren. Zo kregen klokken een naam en een leeftijd, werd geregistreerd wat hun opschriften vertelden over lokale geschiedenis en konden ze gewaardeerd en beschermd worden.

Naar nieuwe verbindingen

Klokken zijn echter gemaakt om te klinken: 'A bell is no bell 'till you ring it', zingt Maria in de musical *The Sound of Music*. Door hun verbindende kracht blijven kerkklokken ook in een geseculariseerde samenleving meerwaarde bieden voor lokale gemeenschappen. Dat is niet nieuw, want al sinds de middeleeuwen werden regelmatige weerkerende liturgische of gebedsgeluiden zoals het angelus bijkomend gebruikt als ankerpunten voor de dagindeling van de omwonenden. Vanuit die verbindende rol is het van belang dat ook klokken die niet meer voor de eredienst gebruikt worden, worden ingezet om betekenisvolle gebeurtenissen kenbaar te maken en lokale activiteiten aan te kondigen. Door deze nieuwe betekenis kunnen klokken vertolkers blijven van gemeenschappelijke waarden en lokale identiteit. Een mooi onderwerp om in je parochie-team of buurtcomité creatief over na te denken!

<http://www.kerkbertem.be/2020/07/24/over-de-magie-van-luidklokken/>
Luc Rombouts

Uit K&L 5/8/2020 van O.-L.-Vrouw van Troost Heverlee

Hoor de klokken luiden in Leuven

De Leuvense beiaarden blijven spelen, ook in tijden van corona. We lijsten even op wanneer en waar je je oren moet spitsen. En voor wie te ver woont, is er natuurlijk een livestream. Of toch liever een verzoeknummertje?

PROGRAMMA

Sint-Pieterskerk: elke vrijdag om 12 u.

Universiteitsbibliotheek: elke dins-

dag om 19 u. en elke woensdag om 13 u
Abdij van Park: elke dinsdag en woensdag om 17 u.
Groot-Begijnhof: elke dinsdag om 14 u. en 1ste en 3de woensdag van de maand om 19 u.
Sint-Geertrui: elke zondag om 15 u.
De bespelingen duren telkens ongeveer 45 minuten tot een uur.

LIVESTREAM

Naast de vaste livestream van de universiteitsbeiaard, is er nu ook een **livestream** van de bespelingen in de Abdij van Park en het Groot-Begijnhof. Je ziet de beiaardiers aan het werk. Best spectaculair om te zien.

Links naar de streams:

Universiteitsbibliotheek: www.kuleuven.be/beiaard

Abdij van Park: dinsdag via de

Facebookpagina van de Abdij en woensdag via de Facebookgroep van de Vredesbeiaard (word lid!).

Groot-Begijnhof: <https://bit.ly/begijnhofbells>

VERZOEKNUMMERS

Een liedje aanvragen voor jezelf of iemand anders? Dat kan ook. Stuur gewoon een mailtje naar beiaard@kuleuven.be.

Met dank aan de Leuvense beiaar-

diers: Luc Rombouts, Marc Van Eyck en Eddy Mariën.

Foto's: Andreas Dill

Colofon

ALGEMENE REDACTIE
Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen
03 210 08 40
redactie.kerkenleven@kerknet.be
secretariaat.kl@kerknet.be
www.kerkenleven.be

PUBLICITEIT

Trevi plus bvba
Meerlaan 9, 9620 Zottegem
09 360 48 54 • fax 09 367 49 88
katrien.lannoo@treviplus.be
www.trevipus.be

DIENST PAROCHIEBLADEN

Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen
03 210 08 30
dienst.parochiebladen@kerknet.be

ABONNEMENTEN

Abonnementen en adreswijzigingen
uitsluitend via de parochie.

Copyright

Alle teksten, foto's en beeldmateriaal uit **KERK & leven** zijn auteursrechtelijk beschermd. Zonder toestemming van de uitgever mogen ze op geen enkele wijze worden verspreid. De uitgever is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de advertenties. Lezersbrieven moeten naam en adres vermelden. De redactie behoudt zich het recht teksten in te korten of te weigeren. **KERK & leven** is een uitgave van Studiecentrum Kerk en Media vzw

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER

Herman Cosijns

Diocesane redactie Aartsbisdom

Filip Ceulemans, 03 202 84 35,
filip.ceulemans@kerknet.be
Tony Dupont, 011 23 08 80,
tony.dupont@kerknet.be
Frederik de Merodestraat 18, 2800 Mechelen

ABONNEMENTEN

Philippe Nachtergaele
P. Nollekensstraat 145,
3010 Kessel-Lo
philippe.nachtergaele@gmail.com

REDACTIECONTACTPERSOON

SINT-ANTONIUS
Leo Swinnen
Platte-Lostraat 202,
3010 Kessel-Lo
gsm 0496 214 614
leo.swinnen@telenet.be

REDACTIECONTACTPERSOON

DON BOSCO
Gilberte Havet
Grensstraat 79,
3010 Kessel-Lo
tel. 016 25 45 87
gilberte.havet@gmail.com

REDACTIECONTACTPERSOON

SINT-FRANCISCUS
Herman Van Overbeke
Kasteelstraat 58,
3330 Korbeek-Lo
tel. 016 250593 gsm 0474 893766
hv.overbeke@telenet.be

EINDREDACTIE FRANDO

Leo Page
Verenigingstraat 21
3010 Kessel-Lo
tel. 016 252151 gsm 0479 508178
leopage42@gmail.com

CONTACTADRESSEN

DON BOSCO
Jef Wauters,
Cristianlaan 43,
3010 Kessel-Lo
tel. 016 25 58 92 gsm 0485 06 30 38

SINT-ANTONIUS

Mathieu Voets, Volhardingslaan 30,
3001 Heverlee (0475/675667)
Parochiesecretariaat: Léon Schreursvest 33,
3001 Heverlee

SINT-FRANCISCUS

Parochiesecretariaat
Tiensesteenweg 190,
3001 Heverlee
tel. 016 25 04 59
Open van 09.30 u. - 11.30 u. op: maandag,
dinsdag, donderdag en vrijdag.
(woensdag niet open)

VIERINGEN

SINT-FRANCISCUS

Zaterdag 15 augustus
O.L.V. Hemelvaart
10.00 u. Eucharistieviering
Voorganger: Pastor Marcel Doms
Assistent: Lieven Dries
Lector: Gaston Eysermans
Samenzang en solozang met
Muriel en Sylvia De Ryck:
Panis Angelicus-C.Franck en Ave
Maria van Schubert en Saint-Saëns
Orgel: Herman Baumers

Zondag 16 augustus
zoste zo door het jaar
10.00 u. Eucharistieviering
Gedachtenis aan Jean Pierre Persy
Voorganger: Pater Luc Van Den
Wijngaert
Lector: François Barrette
Zang Guy Saenen
Orgel: Raoul Vereecken

Zondag 23 augustus
ziste zo door het jaar
10.00 u. Eucharistieviering
Intentie jaargetijde Raymond Bod-
daert
Voorganger: Pastor Fons Boey
Lector: Lutgarde Frederickx
Zang: Lut Ruwet
Orgel: Herman Baumers

SINT-ANTONIUS

Zondag 16 augustus

DON BOSCO

Zondag 16 augustus 2020 - Dag
na Onze-Lieve-Vrouw ten hemelop-
neming
10.30 u. Viering

Zondag 23 augustus 2020: Geen
viering in Don Bosco

Zondag 30 augustus 2020
10.30 u. Viering

De veiligheidsmaatregelen gelden
voor deze vieringen.

WIJ DELEN: ZEGEN, VREUGDE, WELZIJN, LEVEN

Philip Munyasia

“Gegroet, jij die hier komt om licht, om kracht tot vrede. Dat nieuwe hoop en ruimer zicht jouw deel zijn heden. Bid nu om nieuwe moed: tot wat gebeuren moet, Overal en onvermoed. Vrede, vrede, de lieve vrede”

In woord en lied delen we iets van wat we mogen geven en ontvangen bij en van elkaar. **We bidden:** Gij die gezegd hebt, Ik zaler zijn, schenk ons geestkracht en een bijzonder ‘oog’ om te vertrouwen en te ontvangen alles wat ons gegeven is in dit leven.

We weten ons verbonden met velen. De mensen die ons in gedachten nabij zijn. Verbonden ook met allen die zich engageren, wereldwijd, opdat mensen zouden gezien, gekend, gehoord worden. En we gedenken onze dierbare doden... **Psaln 16: Er zijn voor mekaar** “Wegen ten leven hebt gij mij doen kennen, niet voor de afgrond hebt gij ons gemaakt. Geschreven staat uw naam: ‘Ik zal er zijn’. (Huuu Oosterhuis 150 Psalmen vrij)

Een Afrikaans lied Wana Baraka: Gezegend wie verbonden leeft Een gospelsong uit Kenia.

<https://www.youtube.com/watch?v=PnizcXo6vvM> Ik las het verhaal van de man die er een koorbewerking van maakte: **Shawn Kirchner.** Hij zocht naar de oorsprong van het lied. Wie schreef de tekst? Wie maakte de muziek? Hoewel bijna iedereen in Kenia dit lied kent, vond hij geen antwoord op die vragen.

Om zijn ‘probleem’ op te lossen, staat hij de auteursrechten af aan een NGO in Kenia: **OTEPIC** * Organic Technology Extension and Promotion of Initiative Centre

Hij leerde de initiatiefnemer **Philip Munyasia** kennen tijdens een bezoek in Ecology Action (Californië), een **internationaal centrum waar bio-intensieve landbouw** aangeleerd wordt. “Ik ben zo geïnspireerd, vooral door Philip en zijn organisatie OTEPIC, die nu, tien jaar later, wonderbaarlijk tot bloei is gekomen. Beginnend met de aankoop van een enkel klein stuk land in een sloppenwijk van Kitale in het westen van Kenia, heeft Philip zijn organisatie naar prestatie na prestatie geleid:

- * trainingscursussen in bio-intensieve methoden,
- * training in dierenverzorging,
- * de aankoop van extra land voor

- * het graven van een boorgat voor schoon drinkwater,
- * de oprichting van een weeshuis (60 kinderen worden opgevangen),
- * intertribale vredesinitiatieven doorspoot,
- * het planten van bomen (bij duizenden),
- * het graven van vijvers voor het vasthouden van water,
- * regelmatige gemeenschapsmaaltijden om hongerige inwoners te voeden, champignonsteelt,
- * een geboortecentrum bouwen zodat vrouwen op een veilige en ondersteunende plek kunnen bevallen,
- * en het nieuwste: het bouwen van een groot trainingscentrum zodat mensen van overal kunnen komen om voor langere periodes te blijven en bio-intensieve en permacultuurtraining te krijgen om de levensomstandigheden thuis in hun eigen gemeenschap te verbeteren.”

Als deelvorbbeeld vind ik dat mooi. Het doet me ook denken aan het project van Sara en Freddy in Colombia.

We hebben een ‘Don Bosco’-versie van het lied gemaakt:

Wana baraka, klinkt in Afrika, ’t komt uit Kenia, een gezegend lied over verbondenheid die je hier nu ziet.

Wana amani, zing toch met ons mee, delen wel en wee, niemand nog alleen het is de nieuwe weg, sterker dan voorheen

Wana furaha, zorgen voor elkaar, ben je ervoor klaar? Naast de zwakte staan. Hoe te herverdelen...heeft Hij voorgedaan.

Wana uzima, vieren brood en wijn, wat kan mooier zijn? Sluit je bij ons aan om ’t onbekende pad samen op te gaan

Lucas 24:13-35 Twee leerlingen van Jezus waren op weg naar het dorp Emmaüs. Ze spraken met elkaar over wat in Jeruzalem met Jezus was gebeurd. Iemand haalde hen in en liep met hen mee. Het was Jezus zelf. Maar ze herkennen Hem niet.

Ze vertelden Hem over Jezus. “Die man was een profeet. Hij deed ongelooflijke wonderen en was een geweldige leraar. Hij stond hoog in aanzien bij God en de mensen. Maar de hogepriesters en leiders van ons volk hebben Hem gevangen genomen en overgeleverd aan de Romeinen. Die hebben Hem gekruisigd. Wij dachten nog wel, dat Hij de Christus was, de bevrijder van Israël.” Ze spraken ook over de vrouwen die bij zijn graf waren geweest en zagen dat zijn lichaam weg was. De vrouwen hadden ook engelen gezien die zeiden dat Hij leeft.

Jezus legde hen uit dat ze moesten geloven wat door de profeten was gezegd. De Christus moest immers al die dingen doormaken voor Hij zijn heerlijkheid zou binnengaan. Hij herinnerde hen aan allerlei gedeelten uit de boeken van Mozes en de profeten.

Toen de leerlingen aankwamen in het dorp waar ze moesten zijn, vroegen ze Jezus om mee naar hun huis te gaan en daar de nacht door te brengen. Terwijl ze met Hem aan tafel zaten, nam Hij het brood, brak het in stukken en gaf het hun. Plotseling gingen hun ogen open en herkenden ze Hem. Op hetzelfde moment was Hij verdwenen. Ze stonden onmiddellijk op en gingen terug naar Jeruzalem. ‘Daar vonden ze de elf leerlingen van Jezus en zijn andere volgelingen allemaal bij elkaar. Zodra die hen zagen, zeiden ze: ‘Het is toch waar! De Here is weer levend ge-

worden! Simon heeft Hem gezien!’ De twee mannen uit Emmaüs vertelden dat zij Jezus ook hadden gezien. Dat Hij met hen was meegelopen en dat ze Hem pas hadden herkend toen Hij het brood brak.’

Een hart vol moed en mededogen In tijden waarin ons leven er plots heel anders uitziet, zijn houvast en verbinding belangrijker dan ooit. We horen nare verhalen over ziekte, eenzaamheid en verdriet en moeten op zoek naar nieuwe manieren om daar mee om te gaan.

Een aantal vertegenwoordigers van diverse religieuze en levensbeschouwelijke gemeenschappen hebben een gezamenlijke videoboodschap ingesproken. Een boodschap van moed en mededogen, hoop en vertrouwen om te koesteren wat we delen. <https://www.orbitvzw.be/video-boodschap-hart-vol-moed-en-mededogen/>

Christenen, orthodoxe christenen, joden, konden Pasen niet in kerken, synagogen of in familieverband vieren. De ramadan voor de moslims is begonnen. Omdat de moskeeën dicht blijven, gebeurt het ‘Tarawih-gebed’ ook in kleine kring, thuis. Voor hun opdracht tot solidariteit, soms in de vorm van ‘potje buurt’ of maaltijdbedeling bij minderbegoe-den, zoeken zij ook creatieve alternatieven.

“Gegroet, jij die hier zwiigend spreekt, jij, ongeziene Dat jij ons hart nog open breekt, dat wij jou dienen. Bid nu om nieuwe moed: tot wat gebeuren moet, Overal en onvermoed. Vrede, vrede, de lieve vrede”

Don Boscoparochie Kessel-Lo Bezinning 26 april 2020

MONDMASKER VERPLICHT IN VOLLEDIGE STADSCENTRUM CORONATIJD LEUVEN

CORONATIJD LEUVEN **Mondmasker verplicht in volledige stadscentrum**

Stad Leuven neemt stevige maatregelen om het coronavirus in te dijken. Vanaf zaterdag 25 juli werd een mondmasker verplicht in het winkelwandelcentrum.

Concreet gaat het om de auto-vrije zone, onder andere de Mechelsestraat, Diestsestraat, Brusselsestraat, Tiensestraat, Parijsstraat, Oude Markt, Grote Markt, Ladeuzeplein en Hooverplein, maar ook in de Bondgenotenlaan, het Mar-

telarenplein en aan het station en het stadspark worden maskers verplicht.

Ook fietsers, joggers, steppers De verplichting geldt niet alleen voor voetgangers, maar ook voor fietsers, joggers, steppers... De verplichting ging zaterdag 25 juli in. ” De eerste dagen zullen we informeren en sensibiliseren.” zei burgemeester Mohamed Ridouani. “We monitoren ook bijkomende plekken. Als het daar druk wordt, kan er een mondmaskerplicht ingevoerd worden.” De nodige signalisatie werd voorzien.

Tijdens stedelijke evenementen was een mondmasker al verplicht. Die verplichting geldt nu ook voor alle andere evenementen. ‘Gelijkaardig aan de verplichting in de horeca: als je rondloopt, draag je

een mondmasker” zegt Ridouani. . “Als je neerzit in je bubbel, mag je het afnemen.” Daarnaast moeten evenementen hun bezoekers registreren, net zoals in de horeca.

In Leuven geldt ook al een verplichting in winkels, het openbaar vervoer, bioscopen, theater-, concert- en conferentiezalen, gebedshuizen, musea en bibliotheken. Ook in alle stadsgebouwen, zoals het stadkantoor, geldt al een tijd een mondmaskerplicht.

Versterkte muziek De stad besliste om mondmaskers te verplichten op evenementen met versterkte muziek. De burgemeester roept op om voorzichtig te zijn en alert te blijven. “We wachten niet tot het aantal besmettingen toeneemt” (dkr) *Krant Het Nieuwsblad van 24 juli 2020*

Vakantie

Vandaag haast ik mij niet, voor niets of niemand. Vandaag reken ik niet met tijd. Vandaag wil ik elke mens proeven. Vandaag vertel ik dat ik deze nacht gedroomd heb en dat vind ik boeiender dan de krant. Vandaag vind ik ieder ander belangrijker dan mezelf en daar ben ik blij om.

Alleen zo kan elk gewicht en elke duisternis van mij afvallen tot ik licht genoeg ben om in een of andere zeepbel binnen te stappen en ... vakantie te nemen. Misschien op een koertje knusjes in een plekje zon. Misschien in mijn tuin, misschien in een tentje, wat doet het ertoe.

Vakantie begint in het hart, in de geest. *naar Manu Verhulst*

Verdwaald

Er was eens een man die verdwaald was in een groot bos. Hoe hij ook zocht, hij geraakte er maar niet uit. Hij leek steeds verder te verdwalen. Zo zwierf hij wel drie dagen rond! Eindelijk kwam hij iemand tegen. Wat ben ik blij dat ik jou zie. Jij kunt me zeker zeggen hoe ik hier uit deze doolhof kom. Hoe lang ben je al in dit bos? Drie dagen! Drie dagen? Ik loop hier al zeker tien jaar in dit bos, en heb nog steeds niet gevonden hoe ik eruit kan geraken.

Toen barstte de verdwaalde man in tranen uit. Ik was zo blij dat ik je zag! Ik dacht dat ik gered was. Maar nu is alle hoop weg.

De andere man keek hem aan. Waarom denk je dat? Ik kan je nu toch tonen welke wegen je niet uit het bos leiden. *Chantal Leterme uit '99 verhalen met een knipoog'*

UIT ONS RIJKE VERLEDEN - STELLA GOYVAERTS - Parochie Don Bosco

Stella

De volkswijk Casablanca in Kessel-Lo – als discreet experiment In de jaren zestig veranderden de tijden heel sterk, niet het minst in de Kerk. Stella vertelt: “Door het Tweede Vaticaanse Concilie tussen ‘62 en ‘65 werden veel veranderingen doorgevoerd in de kerk, zoals priesters die hun soutane niet meer moesten dragen, de misvieringen waar de voorgangers met het gezicht naar de gelovigen konden staan, het Latijn dat als voertaal werd vervangen door het Nederlands.”

Ook voor zuster Stella zat een nieuw hoofdstuk aan te komen. Voor de zusters was het een normale zaak dat opdrachten in periodes van zes jaar verliepen. “Zo werd ik in de zomer van 1966 bij de algemeen overste geroepen die een verrassend voorstel deed dat in de nieuwe tijdsgeest paste. Ze vroeg of ik het zag zitten om samen met twee andere zusters op een appartement in de volkswijk Casablanca in Kessel-Lo te gaan samenwonen. Naast ons werk in het onderwijs en in de eigen congregatie zouden we onze vrije tijd investeren in de lokale parochie Don Bosco en de volkswijk Casablanca. Dit alles was opgevat als een experiment, dat geheim moest blijven binnen de gemeenschap van de zusters in Stabroek en

de hele congregatie.”

En zo gebeurde, Stella kreeg 10.000 BEF (250 euro) om zich een nieuwe uitzet als burger aan te schaffen. In die zomer was ze ook nog actief vanuit het hoofdklooster in Huldenberg als ziekenvervoerster. Intussen begrepen de medezusters in Stabroek en Huldenberg niet goed wat met Stella aan het gebeuren was. De pastoor van de parochie in Kessel-Lo ging op zoek naar een appartement voor de drie zusters en zo werd geleidelijk aan het kader duidelijk waarin het nieuwe hoofdstuk van Stella zich zou gaan afspelen: vanaf 1 september 1966 les geven in het derde leerjaar van de Heilig-Hartschool aan de Tiensesteenweg 164 in Heverlee en met de twee andere zusters, een kleuterleidster en verpleegster van het Wit-Gele Kruis, actief zijn in de parochie en in de volkswijk in Kessel-Lo.

Stella: “Uiteindelijk vonden we een appartement voor ons gedrieën, in een gebouw waar eerder al een sociaal assistente woonde die in de wijk en parochie actief was. Die lekenvrouw had al een wijkcomité opgezet en organiseerde huisbezoeken, kampen voor de kinderen en feestjes. Ook kwamen de kinderen van de wijk bij haar spelen. De parochie was een heel jonge gemeenschap, met een nieuwe pastoor en vele jonge gezinnen, die daar hadden gebouwd of er een sociale woning betrokken.

Van de pastoor kregen we in feite carte blanche om ons in de parochie in te zetten. Voor mij was dit als een godsgeschenk, want zo kon ik doen wat ik altijd wilde: met mensen be-

zig zijn, mij ontfermen over kinderen en in een parochie werken.

Het waren wel onzekere en woelige tijden. Veel zusters, ook uit het bestuur van de congregatie en waarvan we les hadden gekregen in Wijnegem, traden in die periode uit, vaak om te huwen met priesters die ze hadden leren kennen.

Dit zorgde wel voor verwarring en onzekerheid, omdat het Tweede Vaticaanse Concilie voor religieuzen net veel mogelijkheden had gemaakt. We konden de motivatie van die uittreeders niet altijd goed begrijpen.”

Heel actief in de parochie Don Bosco

De drie Annonciaden-zusters gingen dus in de parochie van deze volkswijk aan de slag, maar zonder zich als religieuze kenbaar te maken. Ze waren als leken gekleed, droegen geen kruisjes of ringen. Stella en de collega-zusters begonnen kampen en andere activiteiten voor kinderen te organiseren. Het ging om grote groepen tot 80 jongeren, waarvoor ze ook leiding moesten zoeken. Die vonden ze vaak bij hun eigen collega's leerkrachten in de school. Vele zomerkampen volgden, vaak op dezelfde plaatsen als de Chiro, wel tien jaar lang. Die bivakken vonden plaats in de Kempen, Limburg, de Ardennen en zelfs tweemaal in Duitsland.

Appartement in de wijk Casablanca

Stella werd ook voorzitter van de kerkfabriek van de parochie Don Bosco in Kessel-Lo. Als vrouw was dat zeker in die tijd een unicum. “Toen ik toekwam in de parochie vonden de misvieringen plaats in een soort oude barak. Daarom was het bouwen van een nieuwe kerk nodig. Maar de pastoor kantte zich tegen een klassiek kerkgebouw. Hij verkoos een gemeenschapscentrum waar ook culturele activiteiten konden plaatsvinden. De leken onder de vele competente mensen in de kerkfabriek kregen van de pastoor ook alsmaar meer verantwoordelijkheid. Zo ontstonden liturgische werkgroepen die aan de hand van thema's misvieringen voorbereiden. De vieringen werden druk bijgewoond door vaak meer dan 500 personen, omdat de parochianen ons werk en grote betrokkenheid waardeerden. Er kwamen ook veel mensen van buiten de parochie”, vertelt Stella.

Stella zat ook de parochieraad in Kessel-Lo voor. Ze zocht geschikte gezinnen, die catechese konden geven ter voorbereiding van het vormsel, ging op weekend met die gezinnen en de kinderen om de eigenlijke vormselviering voor te bereiden. Elk jaar werden bezinningsdagen georganiseerd (een vijfdaagse genoemd). De voorbereiding en de organisatie gebeurden door de pastoor en een werkgroep. Voor gezinnen met kinderen werd er kinderopas voorzien. Sommige jaren waren ze met honderd volwassenen. Door deze dagen van samenzijn ontstond er een hechte band die nu nog voelbaar is als we mekaar ontmoeten. Naast al dit in-

houdelijke werk kwamen daar ook veel praktische zaken bij zoals het organiseren van de versiering en de schoonmaak van de kerk.

De pastoor liet ook zijn oog vallen op een vervallen huis in **Berismenil** nabij La Roche. Voor de aankoop verzamelde Stella fondsen via de congregatie en welstellende parochianen. Het Molenhuis was geboren, een vzw opgericht om deze plaats van ontmoeting en bezinning midden de natuur te beheren. Ook daar stak Stella, vooral inde vakanties, veel energie in.

Ook de kinderen in die volkswijk kwamen, zoals in de tijd van hun voorgangster de sociaal assistente, bij hen op het appartement spelen.

Stella bleef wel niet samenwonen met dezelfde twee zusters. Die twee kozen voor een andere opdracht als missiezuster in Guatemala, een volgende zuster trad uit als gevolg van de tijdsgeest van mei '68 en de ‘God is dood’-gedachte. Nog een andere zuster kwam er tijdelijk bij. Ze deed het secretariaat van Oikonde vzw, het doorgangshuis voor ex-gedetineerden en bleef er wonen. Stella woonde nog zeven jaar samen met een zuster die werkzaam was als bejaardenhulpster; Die laatste deed ook huisbezoeken in de wijk. Later kreeg zij ook een opdracht in Antwerpen. De kinderen van de wijk werden jongvolwassenen en Stella verliet de wijk, huurde een appartement in het Centrum van de parochie en werd meer betrokken bij het parochiewerk. Uit ‘Het levensverhaal van Stella Goyvaerts’ – Stefaan Kempynck

CARACAS HULPFONDS

We blijven stilstaan bij de coronacrisis in Venezuela. In zoverre we de officiële cijfers mogen geloven, heeft de besmetting met het virus daar nauwelijks enige impact op de volksgezondheid. Een trouwe medewerker van het CHF ter plaatse, heeft drie studenten gevraagd om hun mening kenbaar te maken over het covid-19. We kunnen aannemen dat deze jongeren de mening weergeven van hetgeen er bij hen leeft in de bario's van Caracas.

Drie studenten over hun ervaringen met de lockdown

José, María en Gaby

In dit parochieblad laten we José aan het woord.

José praat graag over covid-19 en alles wat hiermee samenhangt. Niemand is hierbij enkel toeschouwer. Ook José niet, want heel zijn doen en laten draaien er, willens nillens, vandaag rond. Zijn studies aan de universiteit staan op eens op losse schroeven. Hij was zijn derde trimester pas begonnen toen de quarantaine alles in vraag stelde. Zijn vast ritme is door mekaar geschud. Het is precies alsof hij plots de controle over zijn eigen leven verliest. De covid-19 was hem voordien praktisch onbekend. Begin dit jaar had hij er iets over gehoord. Aanvankelijk was het een gevaarlijk virus in China dat hem

niet kon deren. Toen hier alles echter stilviel en iedereen moest thuisblijven, zat hij er opeens middenin.

José is nog vrij jong om al het derde trimester te doen. Hij is ook iemand die goed studeert en bewust aan zijn toekomst denkt en vooruit wil. In Campo Rico zal hij niet vlug op straat hangen, alhoewel hij er veel familie heeft wonen. Zijn vader leeft er al vele jaren samen met een andere vrouw. José is enig kind en woont bij zijn moeder in een klein gerieflijk huis dicht bij de kerk. De woning is haar eigendom, geërfd van haar moeder. Hij is graag thuis om zich op zijn studies te kunnen toelagen. Zijn enig verzet is af en toe gaan voetballen in zijn school.

Sinds het begin van de quarantaine, die half maart begon, kan José verder studeren met behulp van internet, ten minste in theorie. De electriciteit mag dan wel niet uitvallen, zoals dat regelmatig voor meerdere uren het geval is, en de online verbinding mag niet onderbroken worden. Het internet hapert veel en dat kan dagen duren. Toch hoopt José binnen korte tijd een punt te kunnen zetten achter het derde trimester, want hij wil geen tijd verliezen.

Over de manier waarop de regering

covid-19 onder controle wil krijgen, is José erg kritisch. Gelukkig telt Venezuela slechts een klein aantal besmettingen omdat het land al lange tijd geïsoleerd is en geen toerisme kent. De officiële cijfers zijn heel laag. Nog geen 2.000 besmettingen en nauwelijks 20 doden vanaf half maart. Iedere dag van zeven tot acht uur 's avonds komt de president verslag uitbrengen over de evolutie van de pandemie. Als hij er zelf niet is dan is het de vicepresident of haar broer, de minister van informatie. Uitgebreid wordt dan uitgelegd hoe goed de regering de zaak onder controle houdt en hoe slecht het gaat in de buurlanden, waar onbekwame en onverantwoordelijke presidenten het land besturen. Daarbij krijgen zijn politieke tegenstanders telkens verscheidene vegen uit de pan. De lange uitleg is precies bedoeld voor kinderen van de lagere school. Dat stoort José erg en doet hem vermoeden dat er andere motieven meespelen bij deze dagelijkse informatie.

Het valt hem op dat er in het land officieel zo weinig mensen besmet zijn en dat de nieuwe gevallen meestal van buitenaf komen, van mensen die illegaal het land binnenkomen en de richtlijnen van de regering niet volgen. In het land zelf wordt het coronavirus praktisch

niet doorgegeven en is alles onder controle dank zij het goede beleid van de regering. Dat wil men toch doen geloven. Opvallend is ook dat de nieuwe besmettingen daar gesignaleerd worden waar overdag protesten zijn geweest. Hij ziet hierin duidelijk het politieke machts spel. Niemand mag trouwens nieuwe gevallen bekend maken, enkel de hoogste autoriteiten geven de dagelijkse cijfers. Loslippigheid is wat dat betreft de kortste weg naar de gevangenis.

Laatst was er een invasie van Colombiaanse huurlingen om de president te vermoorden en een nieuwe regering te vormen. Zo werd het bericht toch doorgegeven. Het eigenaardige is dat Colombië een tamelijk grote landsgrens heeft met Venezuela en dat de invasie langs de zee gebeurde met een paar kleine bootjes, dicht bij Caracas waar veel militairen klaarstonden. Jose zegt dat het allemaal theater is geweest om de aandacht af te leiden van de grote problemen die de bevolking heeft. Wie in een barrio woont kent die problemen maar al te zeer. Gebrek aan ongeveer alles. Zelfs de benzine is schaars, hoewel Venezuela in het verleden veel olie heeft geproduceerd. Het gebrek aan vervoer verplicht ons thuis te blijven, met of zonder quarantaine. Van dit feit

maakt de regering gretig gebruik om de bevolking onder controle te houden.

José hoopt op een goede afloop van de covid-19 en meteen ook op de normalisatie van de belangrijkste behoeften.

Het Caracashulpfonds

In de Don Boscoparochie werd het Caracashulpfonds opgericht om hun voormalige pastoor de nodige gelden te bezorgen voor zijn levensonderhoud. Maar gaandeweg groeide het fonds uit tot een steunfonds voor de bewoners van Campo Rico. Ook na het overlijden van Eugene in 1982 is het Caracashulpfonds blijven steun bieden. En via hun tijdschrift **vzw.Caracas Hulpfonds** krijgen we driemaandelijks nieuws uit Campo Rico.

Wil je nader kennis maken met het **Caracashulpfonds**, dan kan je terecht bij **Eddy Deroost**, Verenigingstraat 41 te 3010 Leuven (016/25 35 23)

VZW Caracashulpfonds – Driemaandelijks tijdschrift. Uit nr 2 – april/mei/juni 2020. Verantwoordelijke Uitgever: Eddy Deroost. Rekeningnummer van het Caracashulpfonds: BE06 4510 2248 0122